

Giới thiệu Hoa Tử Đằng

Tên gốc: Gió hè thổi qua giàn hoa tử đằng

Editor: Sam (p3104)

Thể loại: truyện ngắn, hiện đại

Độ dài: 4 chương

Người chủ trì hỏi: trong các tiểu thuyết võ hiệp, nhân vật nào để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho anh?

Anh suy nghĩ kỹ càng một lát rồi đáp: A Tử...

“A Tử? Cô gái trong Thiên Long Bát Bộ, nhưng cô ta rất ngang ngược!”

“Bởi vì tên cô ấy nghe hay...”

A Tử... A Tử...

Nhớ lại tiếng gọi của nhiều năm về trước, dưới sân khấu nước mắt Hạ Tử La bất giác tuôn trào.

Năm đó cô ở một thị trấn nhỏ tại Giang Nam, anh ở thủ đô học cao đẳng, hiện giờ cô đã tới đây, anh lại cách xa trùng dương.

Cuộc truy đuổi này đã duy trì bảy năm trời.

Ai sẽ chấp nhất một cuộc gặp gỡ hồi trẻ để trở thành giấc mộng cả đời?

Ai sẽ đem kỷ niệm rung động của thuở thanh xuân trở thành tất cả của tình yêu?

Có người nào trong năm tháng qua vẫn theo đuổi vô tận, chờ đợi vô tận?

Hạ Tử La sẽ làm thế.

Gặp gỡ Tần Phong, là số kiếp của cả đời cô, từ đó nhọc thủy tam thiên, cô chỉ có thể chích thủ nhất biên. (*)

(*) nhọc thủy tam thiên, chích thủ nhất biên: Từ “nhọc thủy” trong Hồng Lâu Mộng ý chỉ bể tình biển yêu. Giả Bảo Ngọc nói với Lâm Đại Ngọc: “Mặc cho nhọc thủy tam thiên, ta chỉ lấy một bầu nước”, sau này trở thành lời thề tình yêu son sắt giữa nam và nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tử Đằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Làm xong thực tập ba tháng hè cô vội vàng về nhà, tháng bảy đã kết thúc, thu dọn hành lý xong, Hạ Tử La chuẩn bị chuyển đi về quê nhà.

Mẹ ở phía sau lặng lẽ nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng bà nhìn không được nói: “Tử La, con còn chưa hết hy vọng sao? Cậu ấy không trở về nữa đâu.”

Động tác của Hạ Tử La ngừng một lát, cô thần nhiên nói: “Con chỉ trở về xem thử.”

“Haiz, xem thử cũng được.” Mẹ thở dài rồi đi ra ngoài.

Hạ Tử La ngồi trên mép giường, những sợi tóc dài rũ xuống, gương mặt ẩm ướt một mảng. Kỳ thật cô cũng biết anh không trở về nữa, nhưng trong lòng cô luôn ôm một tia hy vọng. Hơn nữa, thói quen nhiều năm như vậy, không thể nói bỏ là bỏ ngay.

Chuyến đi một mình quả là rất nhàm chán. Những năm gần đây, mỗi lần ngồi xe một mình, Hạ Tử La đều suy nghĩ, năm đó anh làm sao một mình chịu được sự cô độc dài đằng đẳng khi đặt chân đến một nửa địa phương của đất nước Trung Quốc chứ?

Có lẽ, với tính cách của anh, dọc đường quen biết nhiều bạn bè cũng không phải không có khả năng, tựa như anh và cô.

Quê nhà đã không còn thân thích, may mà vẫn còn nhà ở đây, sau khi trở về cô không cần lo lắng chỗ ở. Nhà của cô cũng chính là nhà cho thuê phòng, chỉ khi cô nhớ lại hồi xưa, hàng năm trở về đều rất nhiệt tình.

Kỳ thật phần lớn thời gian cô không trò chuyện gì nhiều, thường thường một mình ngồi dưới giàn hoa tử đằng, chỉ ngồi cả ngày. Thỉnh thoảng cô cũng sẽ đi dạo trong vườn nhỏ, những năm gần đây thị trấn phát triển rất nhanh, nhiều sự vật trong ký ức đang dần dần biến mất, tựa như một số thứ, đến cuối cùng chỉ còn lại hồi ức.

Vào ngày thứ mười lăm cô sẽ rời khỏi, mỗi lần đều ở lại mười bốn ngày, đây là thói quen của cô. Mặc dù biết kết quả, nhưng chờ đợi đã trở thành cuộc sống của cô trong những năm gần đây.

Tháng chín trở lại trường cô sẽ là năm thứ ba. Bạn học trước kia không nói tới chuyện yêu đương, lúc này đã oanh oanh liệt liệt đề cập tới vấn đề này. Là ai nói đại học bốn năm, thực ra chỉ có ba năm. Năm thứ nhất ngây ngô, năm thứ hai hoang mang, năm thứ ba xác định mục tiêu, năm thứ tư là giữ lại cho cuộc sống. Công việc, thi nghiên cứu sinh hay là xuất ngoại, những điều này cần sự chuẩn bị dài lâu và gian khổ.

Đây cũng là thời điểm rất nhiều sinh viên năm thứ ba nắm chặt thời gian bàn về một lý do lâu dài! Dù sao ai cũng nói, tình yêu thời đại học mới là tình yêu hồn nhiên trong sáng.

Từ hồi trung học đã có không ít người theo đuổi cô, tới đại học đương nhiên càng nhiều. Hạ Tử La, như là cái tên của cô, thanh tú tao nhã xinh đẹp. Thế nhưng phía trước phía sau nhiều người như vậy, chẳng ai có thể giành được mỹ nhân về.

Ngay cả mẹ cô cũng nói, tròn hai mươi, có thể nghiêm chỉnh bàn chuyện yêu đương, đừng bỏ lỡ thời gian đẹp nhất, đại học tốt như vậy. Thế nhưng khoảng thời gian đẹp nhất của cô, tại mùa hè năm đó, dường như đã dùng hết rồi.

Cô đến tuổi này, hội học sinh đoàn thể gì đó đều nên rút khỏi. Ai ngờ trước khi nghỉ nhiệm kỳ năm thứ hai cô lại hồ đồ trở thành hội trưởng của ban nghệ thuật, ban này nói đen không đen, mỗi người mỗi ý. Nhưng Hạ Tử La lại thấy rằng ở hội này hai năm trời cô đã làm quen với rất nhiều bạn học ưu tú và đáng tin cậy.

Tháng chín, việc đón sinh viên mới là công việc chính của ban. Thân là hội trưởng ban nghệ thuật, Hạ Tử La bận rộn đến trời đất u ám. Đầu tiên là phân phối nhiệm vụ, từ trên truyền xuống dưới, tiếp theo là tổ chức và sắp xếp tiệc tối đón sinh viên mới, đây chính là trọng tâm trong việc đón sinh viên mới. Chờ bận xong những việc này, ngay sau đó là chiêu sinh và phỏng vấn. Khi làm xong tất cả việc này, cả tháng chín đều trôi qua, nhìn thấy những gương mặt non nớt vừa tới với vẻ hưng phấn chờ mong, trong lòng cô hâm mộ lại cảm khái.

Theo thông lệ của hội học sinh, sau khi xong mọi chuyện sẽ có liên hoan. Hôm liên hoan Hạ Tử La vẫn trốn ở một góc tự rót trà uống. Sau đó mọi người uống rất nhiều, kêu gào, đùa giỡn, kể ra huy hoàng và đau khổ của lẫn nhau, ngay cả đối phương có bao nhiêu tin đồn vụn vặt cũng kể ra.

Những chuyện này vốn không liên quan tới Hạ Tử La, lần nào cô cũng chỉ lẳng lặng ngồi nghe. Nhưng lần này, không biết là ai gây khó dễ cho cô, lớn tiếng gào một câu: “Trong hội đoàn của chúng ta chỉ có một mình Tử La chưa bao giờ yêu đương. Tử La, chẳng lẽ nhiều thanh niên đẹp trai như vậy, người nào cũng chường mắt cậu sao?”

Lời này vừa thốt ra, lập tức có người bên cạnh thêm mắm thêm muối.

“Nói đi! Tử La, mấy năm nay cậu khiến rất nhiều người trông mòn con mắt cũng nhìn không tới, cậu không thể nhìn trường chúng ta ai cũng chường mắt hết chứ!”

“Toàn quốc còn có nam sinh ưu tú hơn trường chúng ta sao? Tử La không tiện nói à?”

“Đúng vậy! Tử La cậu là tài nữ đệ nhất của khoa tiếng Trung, vấn đề cá nhân đều trở thành vấn đề của mọi người.”

Tiếng ồn ào nhất thời im bặt, mọi người tò mò nhìn qua cô. Thật không ngờ, lúc nào cô cũng khiêm tốn đến mức không thể khiêm tốn hơn lại thu hút sự chú ý của bọn họ. Hạ Tử La hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Tớ còn chưa nghĩ đến vấn đề này, xem duyên phận thôi!” Bỗng lạng đầy ngàn cân, chẳng khác nào không nói, mọi người thấy cô không có vẻ muốn nói nên chẳng dây dưa nữa, bọn họ tiếp tục uống bia điên cuồng náo loạn.

Hạ Tử La rơi vào trầm mặc, không biết qua bao lâu cô quay đầu nhẹ nhàng hỏi bạn học bên cạnh: “Tần Phong của trường chúng ta, các cậu đã từng nghe nói qua chưa?”

“Chưa từng nghe qua.” Đáp án này nằm trong dự đoán.

Lúc này, chủ tịch hội đang uống bia đột nhiên ngoảnh lại nói: “Tần Phong? Không phải là sinh viên phong vân của trường chúng ta nhiều năm về trước sao? Lúc anh ta còn học luôn đứng trong danh sách top mười trong bốn năm trời. Là ngôi sao học trường của trường chúng ta, năm đó tôi tốt nghiệp anh ta còn về trường làm báo cáo tốt nghiệp. Giờ ngắm lại cũng hai ba năm rồi.”

Trái tim Hạ Tử La như bị bóp chặt, cơ thể được chiếc váy dài bao quanh hơi phát run, sự mờ mịt ướt át trong đôi mắt không biết từ đâu đã bắt đầu tràn ra.

“À, vậy sau đó anh ta đi đâu?”

“Nghe các thầy cô nói được cử đến Harvard học tiếp, hiện tại hình như đang học tiến sĩ tại MIT! Tính ra sang năm sẽ tốt nghiệp.” Học trưởng say khướt mở nửa con mắt vừa nhớ lại vừa nói. Đột nhiên anh ta nhắc lên mí mắt say sưa kia, tò mò nhìn Hạ Tử La, đôi đề tài: “Tử La, em quên biết học trưởng Tần sao? Hai người cách nhau nhiều năm như vậy, em làm sao quen biết anh ta?”

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ La, em làm sao quen biết anh ta?

Những năm gần đây, những lời này nhiều lần hiện lên trong đầu cô, chỉ là từ miệng người khác hỏi ra, lại khiến cô cảm thấy như mộng như ảo. Chỉ có hồi ức từ lần này tới lần khác, càng ngày càng rõ ràng nhắc nhở cô, lúc ban đầu bọn họ đã gặp nhau như thế nào.

Khi đó gia đình Từ La vẫn ở quê nhà tại một thị trấn nhỏ, nhiều trấn nhỏ tại Giang Nam mang vẻ cổ xưa xinh đẹp nho nhã. Nhà bọn họ là một gia đình có ba thế hệ, tới thế hệ ba cô thì đã không còn nhiều người lớn. Ba mẹ cô bán bạc, đem những căn phòng còn thừa đổi thành phòng khách. Căn nhà mau chóng biến thành nhà trọ, không trang hoàng cũng không hiện đại hoá thiết bị, nhưng dựa vào sự tao nhã riêng biệt, việc làm ăn cũng không tệ.

Nhưng mà mùa hè năm cô mười bốn tuổi, việc làm ăn trong nhà đột nhiên sa sút, tới tháng tám rồi lại chẳng có bất cứ người khách nào.

Tên của Hạ Từ La khởi nguồn từ hoa tử đằng, bởi vì trong sân nhà có một giàn hoa tử đằng lớn, không ngừng bám víu xuôi theo cái giá, chiếm cứ một nửa không gian của mảnh sân. Mùa hè hoa tử đằng nở rộ, lúc không có việc làm, Hạ Từ La liền nằm trên giường tre trong sân nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hoàng hôn ngày ấy, mặt trời vừa mới thu hồi nhiệt độ, ánh sáng đỏ vàng rực rỡ trải trên mặt đất một tầng lụa mỏng, áng mây tại chân trời đẹp để chói lọi, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi tới, giàn hoa tử đằng nhẹ nhàng lay động, đẹp không sao tả xiết. Mười bốn tuổi, Hạ Từ La đã biết cái gì là đẹp, cô ngây ngất trong cảnh thiên nhiên xinh đẹp đó.

Cho đến khi có một âm thanh trong vắt êm tai vang lên, giống như dòng nước mùa xuân chảy vào lòng người tại buổi hoàng hôn của ngày hè này.

“Xin hỏi còn phòng không?” Giọng nam dễ nghe, tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Hạ Từ La từ trên giường bước xuống, rời khỏi bóng mát của giàn hoa, cô nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi đeo túi du lịch thật to, từ cửa đi đến.

Phía sau anh là nắng chiều đỏ rực, như gấm dệt đẹp nhất trải khắp không trung. Khuôn mặt chàng trai mãi khi đến gần mới nhìn thấy rõ. Hạ Từ La ngây ngốc một lúc, anh tuyệt đối là chàng trai tuấn tú nhất mà cô đã từng gặp, ừ, hơn những chàng trai trong trấn và trên tivi.

Chàng trai cũng không hề tức giận vì sự trầm lặng của cô, anh mỉm cười hỏi han: “Em gái, còn phòng không?”

Hạ Từ La có chút khần trương không biết tại sao, vừa ngược mắt liền chạm vào đôi mắt như đá vô chai lấp lánh kia, trái tim cô đột nhiên hoảng loạn.

“Có... tất cả phòng đều là của anh.” Âm thanh Hạ Từ La dịu dàng mềm mại, thực ra cô muốn nói gần đây không có ai, tất cả phòng mặc cho anh chọn, lời nói không rõ ràng vậy lại được chàng trai nghe hiểu.

“Vậy được rồi! Làm phiền em. Ở lại bao lâu, anh còn chưa nghĩ ra.”

Hạ Từ La dẫn anh đi đăng ký, kiểm tra giấy chứng minh, Tần Phong, đây là tên của anh. Sau đó thu xếp gian phòng, vẫn chỉ thấy một mình cô, Tần Phong tò mò mà cùng cô trò chuyện.

“Em gái, nhà trọ này là do nhà em mở ư? Sao chỉ có một mình em thế?”

“Ba đi thăm bà con, mẹ vừa mới đi mua đồ ăn.”

“Nhà trọ của em rất khác biệt, có cảm giác gia đình.”

“Đúng vậy, là vì trong nhà ít người mà nhiều phòng ở, nên ba mẹ mới đổi thành nhà trọ.”

“Ừm,” anh cũng không nhiều lời, nhìn xung quanh nói, “Anh thích nơi này.”

Thấy anh thân thiện hiền hoà, lá gan của Hạ Từ La cũng lớn hơn: “Anh vẫn là học sinh ư? Sao lại một mình chạy đến thị trấn của bọn em?”

Tần Phong cúi đầu cười: “Anh đi du lịch trong kỳ nghỉ hè, đi được nửa Trung Quốc rồi, sau khi đến thành phố của em nhất thời có hứng, muốn xem thử nên tùy tiện ngồi xe vào đây, à không, hiện tại anh đã đứng trước mặt em rồi.”

À không, hiện tại anh đã đứng trước mặt em rồi.

Tần Phong nói rất tự nhiên, anh vốn là người hiền hoà như vậy. Đáng tiếc khi đó Hạ Từ La còn quá nhỏ, nếu là cô gái lớn hơn một chút, khẳng định sẽ đỏ mặt, trong lòng mừng thầm.

Khi dẫn anh đến phòng, vừa lúc đi qua sân nhà, anh nhìn giàn hoa tử đằng chiếm nửa sân, hỏi: “Em gái, em tên gì?”

“Hạ Từ La.”

Anh nhìn hoa tử đằng rồi lại nhìn cô: “Thật đúng là người cũng như tên.”

Trái tim Hạ Từ La vui sướng không biết tại sao.

Sau khi dẫn anh vào phòng cô lại khách sáo nói: “Đây là phòng của anh, anh xem có hài lòng không. Có vấn đề gì thì tìm em, em ở ngay sát vách anh, nếu em không có trong phòng thì khẳng định ở trên giường tre dưới bóng râm của giàn hoa.” Đúng vậy, ngay sát vách cô, cái này coi như không có ý an bài nhỉ! Căn phòng này đã để trống rất lâu, bình thường sẽ không để khách vào ở.

Khi trở về bà Hạ nhìn thấy trong nhà có một chàng trai trẻ tuấn tú lễ phép, bà rất nhiệt tình. Lúc ăn trưa, bà quần quýt lấy anh hỏi đông hỏi tây. Tuy rằng không muốn mẹ đường đột quá mức, nhưng trong lòng Hạ Từ La kỳ thật cũng đầy hiếu kỳ. May mà anh kiềm chế rất tốt, không những không bắt mẫn chút nào, mà còn tán gẫu với mẹ rất hợp ý, hỏi là đáp.

Từ La coi như cũng có chút hiểu biết về anh.

Tần Phong, hai mươi tuổi, năm thứ ba đại học, sinh viên ưu tú khoa sinh của trường đại học T, những điều còn lại Từ La đã không nghe nổi nữa. Đại học T, đây là trường đại học cô muốn nghỉ tới cũng không dám nghĩ. Thị trấn Giang Nam cổ xưa này nhiều năm như vậy vẫn chưa có ai thi đậu đại học T, bình thường học sinh có thể thi đậu trường đại học tốt nhất của tỉnh thì đã được coi như là bảo bối Trạng Nguyên.

Bà Hạ hiền nhiên rất thích anh, nghe nói anh là sinh viên tại trường đại học tốt như thế, lại vô tình đến nơi này, bà đặc biệt vui mừng. Không chỉ bảo anh có thời gian thì dạy bổ túc cho Hạ Từ La một chút, mà còn bảo Từ La dẫn anh ra ngoài đi dạo.

Buổi tối, Hạ Từ La làm bài tập của kỳ nghỉ hè, không biết khi nào thì anh đã ngồi bên cạnh cô.

“Từ La, em đang làm bài tập sao?”

“Đúng vậy! Nhưng đề toán khó quá, rất nhiều cái không hiểu, còn có vật lý cũng thế. Ai da, em sợ nhất hai môn này, nhưng sang năm sẽ thi rồi.”

“Anh dạy cho em nhé! Đổi lại, ngày mai em dẫn anh đi dạo trong thị trấn, thế nào?”

Hạ Từ La vội vàng gật đầu đồng ý, mỗi ngày ở nhà rất buồn chán, có một người anh lớn chơi thân, cô cầu còn không được đâu!

Hạ Từ La không hiểu chỗ nào, Tần Phong lập tức giảng giải cho cô, không chỉ có thế, anh còn cùng cô phân loại đối chiếu. Chưa tới hai tiếng đồng hồ, toán học và vật lý vốn khiến cô đau đầu, giờ đây lần đầu tiên cô phát hiện chúng thú vị như vậy. Là ai nói, không có học sinh dốt chỉ có thầy không biết cách dạy, câu này nói rất đúng. Hạ Từ La càng sùng bái anh hơn.

Ngày hôm sau, hai người đúng hẹn đi dạo chơi. Hạ Từ La thích vấy liền màu tím nhạt nhất, cô và anh vừa đi vừa tán gẫu, anh kể những tin tức thú vị và chuyện ở đại học. Đối với Hạ Từ La chưa bao giờ đi xa nhà mà nói, những điều này mới mẻ lại thú vị, gọi lên sự ao ước vô tận của cô.

Dù sao cũng là mùa hè, sau khi mặt trời lên cao không khí trở nên oi bức, chỉ chốc lát sau trên người Hạ Từ La liền chảy mồ hôi, ngược lại anh thường xuyên bồn ba bên ngoài, không sợ phơi nắng.

Lúc đi ngang qua siêu thị, Tần Phong vội vàng chạy vào, anh bảo cô chờ bên ngoài. Khi anh đi ra, trong tay có thêm một vật, bao bì tinh xảo xinh đẹp, à, đó là cây dù!

Anh tháo bao bì ra, căng dù đến bên cạnh cô: “Con gái đi ra ngoài không bung dù, nhớ phơi nắng tổn hại da thì làm sao, anh tặng cho em.” Lúc đó, một cây *dù Thiên Đàng** là bốn mươi đồng, khung dù tinh xảo, mặt dù xinh đẹp tuyệt trần, tại thị trấn nhỏ này xem như là vật phẩm xa xỉ nhất, nếu cân nhắc kỹ càng dùng cây dù bình thường chỉ năm đồng là được.

(*) *Dù Thiên Đàng*

□

□

Hạ Từ La tất nhiên từ chối, anh cũng không cho phép cô cự tuyệt, cây dù có đường viền chuỗi ngọc màu hồng nhạt cứ thế nằm trong tay cô.

Ngày đó, bọn họ dọc theo trấn nhỏ đi tới đi lui nhiều lần, sau một căn nhà cổ kính nào đó là một câu chuyện xa xưa, nơi nào đó hồi bé Từ La thường đến chơi thầy gạch, từng chỗ ghi khắc ký ức tốt đẹp của cô, Từ La đều kể lại tường tận.

Tiếng địa phương mang theo thổ ngữ Giang Nam nghe ra du dương trong veo, lúc cô nói anh không hề xen vào, chỉ cúi đầu mỉm cười nhìn cô, đôi mắt loé sáng.

Chờ cô nói hết, anh liền kể chuyện hồi nhỏ của mình cho cô nghe. Hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt, giai đoạn trưởng thành hoàn toàn khác nhau, Hạ Tử La hết sức chăm chú lắng nghe.

Thình thoảng ngừng đầu, nhìn thấy nụ cười ấm áp trên mặt anh, trong lòng cô ngẩn ngơ. Lúc đó Hạ Tử La trở mã chưa được bao lâu, chiều cao một mét năm mươi mấy đứng bên cạnh Tần Phong một mét tám mươi mấy trông có vẻ thấp bé, có đôi khi hai người mặt đối mặt, anh phải khom người mới tới được.

Đi dạo trên đường ngẫu nhiên sẽ gặp phải những học tử trong trường, thấy bên cạnh cô có một chàng trai trẻ tuấn tú như vậy, ai cũng hâm mộ lại tò mò, Hạ Tử La chỉ nói là khách trong nhà. Lời này có nghĩa khác, có thể hiểu thành thân thích, cũng có thể hiểu là khách ở nhà trọ, người trong trấn phần lớn đều chất phác, nghĩ rằng họ hàng nhà cô ở xa đến đây, khi gặp mặt ai cũng rất nhiệt tình.

Mấy ngày sau liền có giao hẹn bất thành văn, mỗi tối anh dạy cô làm bài tập, ban ngày cô dẫn anh đi dạo xung quanh. Trong thị trấn không còn gì để xem thì họ sẽ ngồi ô tô, từ quốc lộ chạy đi xa hơn.

Trong ký ức của Hạ Tử La, mùa hè năm đó đẹp đến khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tử Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Bầu trời xanh lam như được tẩy sạch, từng áng mây nhàn nhã dao động trên bầu trời. Tần Phong chạy xe đạp, cô ngồi ghế sau ôm anh. Trên đường hai người tươi cười vui vẻ, có đôi khi anh sẽ cởi nút áo sơ mi trắng, chiếc áo liền đón gió bay lên mặt cô, phía sau anh là mùi hương trong lành dễ chịu.

Quần áo của anh đại đa số là màu trắng, áo thun trắng, áo sơ mi trắng, tay dài hoặc tay ngắn.

Khi Tử La tò mò hỏi anh, sao lại thích màu trắng vậy, anh chỉ cười không đáp. Cô không hài lòng, quần quýt anh hỏi mãi, anh liền cúi người vỗ cái đầu bé nhỏ của cô, cười nói, bớt phiền thôi! Không như em, mặc màu tím đẹp như vậy.

Xem, anh chính là người có thể nói như thế.

Cô nghe vậy, trong lòng vui vẻ, ngoài miệng vẫn nói, anh lừa em. Đầu có lừa em, anh đi đằng trước, cô bám theo sau. Thuận tiện đỗ xe trên đường, ra khỏi trấn nhỏ chính là đồng ruộng, người nông dân giản dị, cho dù không ai trông chừng cũng sẽ không vô duyên vô cớ trộm xe người khác.

Miền Giang Nam nhỏ bé, đồng bằng và đồi núi đan xen lẫn nhau, tuy rằng hẻo lánh, nhưng cảnh sắc rất đẹp. Đồng cỏ xanh ngát, núi rừng rậm rạp, mùa hè trong núi còn nở rộ loài hoa không biết tên.

Anh là sinh viên khoa sinh, đối với thực vật đương nhiên cũng có nghiên cứu, Tử La ngắm nhìn những đoá hoa nhỏ nhưng không biết tên, anh liền kể ra một tràng, còn giải thích tỉ mỉ cho cô thuộc tính của loài hoa đó, thời kỳ nở hoa, giá trị dược liệu.

Có một lúc trông thấy một bụi hoa nhỏ màu tím, anh ngắt một đoá cài lên tóc cô, “Mọi người đều gọi em là Tử La, anh gọi em là A Tử được không?”

“A Tử? Là nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ ư?” Tử La biết trong Thiên Long Bát Bộ có một người tên là A Tử, cũng thích mặc quần áo màu tím, cũng rất hung ác.

“Đương nhiên không phải, cô ấy đâu có ngoan như em.” Anh sờ tóc cô, nhìn về phía xa.

Người khác du xuân, bọn họ đạp hạ, chuyển đi ngắm ngụi, có sự thú vị khác biệt. Sau đó, ngắm nghía núi rừng xong, Tử La dẫn anh tới bờ sông chơi. Vùng sông nước Giang Nam có rất nhiều sông ngòi, một số hội tụ thành ao, như một ao gương sáng.

Lúc trời nóng bức, anh nhảy xuống bơi lội, cô thì mò dừ, ngồi trên đồng cỏ xanh ngát ở xa xa chờ. Hạ Tử La nhát gan, không dám nhìn bóng dáng trong nước, cô luôn đưa lưng về phía ao nước, lắng nghe tiếng anh chơi đùa trong đó.

Hồi lâu sau không nghe thấy âm thanh, cô sợ tới mức hô to, chỉ lo anh gặp chuyện không may.

“Anh ơi, anh ơi, anh ở đâu?” Âm thanh trong trẻo lan khắp bốn phía. Sau đó anh đột nhiên từ trong ao lao tới, vẩy nước trên người.

“A Tử, A Tử, anh ở đây.”

“Làm em sợ muốn chết, còn tưởng rằng anh đã xảy ra chuyện.” Cô không biết bơi, nếu anh thật sự có chuyện, cô không biết làm sao bây giờ, ngấm lại cả người đầy mồ hôi lạnh.

“Không có việc gì, anh chỉ muốn coi thử mình có thể nín thở trong nước được bao lâu.” Anh dễ dàng nói, khi nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt cô, sóng mắt

anh khẽ động.

Sau đó Từ La không chịu dẫn anh ra bờ sông nữa, đương nhiên cô không nổi giận với anh, nhưng cơ bản không thể cúi đầu, ngộ nhờ thực sự xảy ra chuyện thì làm sao chứ? Nhưng cuối cùng cô vẫn không chống nổi tính nhõng nhẽo bướng bỉnh của anh, anh nói không bơi, không dọa cô, cô liền nhượng bộ. Ai ngờ lần sau đi anh vẫn bơi lội.

Có lẽ những cậu con trai đều thích nước, anh nói trở về trường, điều kiện thiên nhiên không có chất nước tốt như vậy, anh nói chẳng dễ dàng đến được chỗ này, sao lại không tự trải nghiệm đầy đủ. Những lời này vừa nói ra Từ La liền mềm lòng.

Năm ngoái ba của Từ La tìm việc trong thành phố, không đi làm thì cũng bận những việc khác, một mình mẹ nhàn rỗi, không có việc gì thì đi cùng với các dì trong trấn, đối với bọn họ cũng rất yên tâm.

Hạ Từ La và Tần Phong, một người cô độc lâu dài, một người lạc vào thị trấn nhỏ, quên đi phiền muộn, tuy rằng hai người kém nhau sáu tuổi, nhưng lại hoà thuận vui vẻ. Sáng sớm tản bộ, sau khi ăn sáng thì đạp xe đi chơi, đến núi rừng, đến bờ sông, đến ruộng đồng, đi tất cả những chỗ có thể đi, tháng tám giữa hè, tiếng cười làm đẹp cuộc sống của Từ La.

Thỉnh thoảng khi không đi đâu, hai người nghỉ ngơi trong sân nhà, giàn hoa tử đằng che khuất ánh mặt trời, nhắm mắt nằm trên giường tre tán gẫu cũng là chuyện rất thoải mái, hai người như là bạn già đã quen biết nhiều năm, bàn chuyện đời người và lý tưởng.

Có khi Từ La cũng sẽ hỏi chuyện tình cảm của anh, anh chỉ cười ảm đạm, em nhỏ như vậy, biết cái gì. Cho nên bọn họ nói nhiều như vậy, chỉ không nói đến chuyện tình yêu. Khi ấy Hạ Từ La quả thực còn nhỏ, nếu không cô làm sao hiểu được cảm giác chua chát trong lòng mình là cái gì.

Nhiều ngày liên tiếp trong nhà vẫn không có khách, thời gian lâu dài, bà Hạ hoàn toàn coi Tần Phong là người một nhà, ngay cả hàng xóm cũng cho rằng chàng trai trẻ tuổi đến nhà bọn họ là thân thích, thường thường còn có các cô gái tìm đến, nhưng lúc ấy Hạ Từ La và Tần Phong đang ở bên ngoài vui chơi.

Ngày tháng tốt đẹp yên bình, nói đến gọn sóng cũng chỉ có sự kiện kia.

Lúc ấy hai người vẫn ở trong núi hái quả dâu, lần đầu Hạ Từ La có kinh nguyệt lại xảy ra vào lúc này, tuy rằng sớm đã biết con gái sẽ có ngày này, nhưng lúc thật sự đến vẫn dọa cô không biết làm sao. Anh thì ngược lại, nhanh chóng cởi áo sơ mi trắng trên người rồi buộc ngang hông cô, nói, đừng sợ, chúng ta lập tức trở về.

Gương mặt Từ La đỏ bừng, lại không dám nhìn thân trên trần trụi của anh. Anh liền cười trêu ghẹo, sợ gì chứ, anh chính là chủ lực của đội bóng rổ tại trường, vóc dáng rất tốt, không sợ mất mặt.

Sau khi về nhà, bà Hạ lại đi mua đồ ăn không có ở nhà, ngay cả đồ dùng vệ sinh cũng là do anh mua, trước trước sau sau bận rộn một hồi mới xong. Vừa nghỉ ngơi chưa được mười phút thì bụng cô đau âm ỉ, một lúc sau trên mặt đã đỏ đầy mồ hôi. Anh bụng nước qua, vô cùng hoảng sợ. A Từ, A Từ, em làm sao vậy?

Đau bụng, cô rên rỉ nói.

Đừng sợ, chúng ta đến bệnh viện, anh ở đây. Anh ôm lấy cô lao ra ngoài, vừa lúc gặp được bà Hạ mua đồ ăn trở về, bà thấy cô thế này liền hét hồn mặt trắng bệch.

Anh giải thích: không sao đâu ạ, là đau bụng kinh.

Lúc này bà Hạ mới yên lòng, ném giỏ sang một bên chạy theo sau. A Phong, may mà có cháu ở đây, may mà còn có cháu. Dọc đường đi những lời này không biết nói bao nhiêu lần, mỗi một lần đều ghi khắc vào trái tim Hạ Từ La.

Treo bình truyền dịch, anh vừa đứng dậy Hạ Từ La liền giữ chặt anh, anh ơi, anh ơi...

Anh ở đây, đừng sợ. Anh nói, bàn tay to nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, trấn an lần này đến lần khác, ánh mắt dịu dàng.

Mẹ ở bên cạnh trông thấy cảnh này, bà mở miệng muốn nói gì, cuối cùng thở dài một hơi, nói: “A Phong, cháu trông chừng Tiểu La, dì trở về nấu cơm đưa tới.”

Đây là ngày thứ mười hai anh ở nơi này.

Buồn cười cỡ nào, ngay cả kinh nguyệt đầu tiên cũng là anh giúp đỡ, mẹ ở bên cạnh cũng không dùng tới. Sau đó Hạ Từ La suy nghĩ rất nhiều, chuyện cầu huyết như vậy đừng xảy ra nữa, mỗi lần nhớ lại liền đau một lần.

Sáng hôm sau Hạ Từ La xuất viện. Mẹ trông chừng bên cạnh, càng yêu thương hơn. Nhưng vệt đỏ trên chiếc áo sơ mi trắng kia giặt thế nào cũng không ra. Anh chẳng thèm để ý, không mặc được thì bỏ đi. Bỏ đi? Cô làm sao bỏ được, cô len lách lại, cất vào trong rương của mình.

Sau đó có một tối, khi Hạ Từ La sắp đi vào giấc ngủ, anh lại gọi cô đi ra, hai người ngồi bên phải sân nhà cạnh cây nho hóng mát. Cây nho mới trồng chưa được mấy năm, bóng râm rất nhỏ, Từ La không hiểu đêm nay anh nghĩ gì mà hóng mát ở đây.

Anh dùng âm thanh trầm thấp đọc một bài thơ, “*Trước bình phong lạnh nền thu quang, quạt lụa xưa bay đóm nhẹ nhàng. Khoảng tối thêm trời*

như nước mát, nằm xem Chức Nữ gặp Ngưu Lang”. Khi đó tâm trí mơ màng, sau khi nghe xong cô cũng chẳng nhớ.

(*) Đây là bài thơ “Thu tịch” của Đỗ Mục [Nguồn: Đường thi tuyển dịch, NXB Thuận Hoá, 1997]

Anh giảng giải, không phải nói ở dưới giàn nho có thể nhìn thấy Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau sao? Tình thần cô mới hơi tỉnh táo một tí, ôi chao! Anh còn chưa thấy, hôm nay xem thử thôi!

Từ La nghĩ rằng anh hẳn hái đến đây muốn ngắm sao, thế nên cùng anh ngắm nhìn một lúc. Anh rõ ràng có lời muốn nói, do dự vài lần, khi chuẩn bị mở miệng thì cô đã ngủ say. Anh thở dài, ôm cô trở về phòng, thấp giọng nói gì đó. Đáng tiếc, Hạ Từ La không nghe được gì.

Sáng hôm sau, Tần Phong thu dọn hành lý, anh phải đi.

Đi? Sắc mặt Hạ Từ La nhất thời tái nhợt, trái tim đau nhói âm ỷ, mấy ngày qua, cô cho rằng thời gian tốt đẹp chính là thiên trường địa cửu.

Đúng vậy! Anh đã ở đây nhiều ngày, cũng nên đi thôi. Anh nhìn cô, trong đôi mắt có bao nhiêu luyến tiếc, A Từ, em chăm chỉ học hành nhé! Thi đậu đại học T, có lẽ chúng ta có thể gặp nhau.

Hạ Từ La nghiêng đầu ngẫm lại, mười bốn ngày, suốt mười bốn ngày. Nghe được câu nói tiếp theo của anh, trong lòng cô dâng lên niềm hy vọng vô hạn.

Em tiến anh nhé!

Lần đưa tiễn này, từ thị trấn đưa đến nội thành, đứng ở lối vào nhà ga, nước mắt Hạ Từ La tuôn trào.

Tần Phong không ngừng lau nước mắt cho cô, đến cuối cùng, anh lấy ra một đoá hoa tử đằng cài lên tóc cô. Khóc nữa sẽ không đẹp, A Từ, A Từ... Anh dùng sức ôm lấy cô, em vẫn là một cô bé, sau này còn trải qua rất nhiều rất nhiều.

Anh nén lòng xoa người rời khỏi, hình bóng màu trắng lập tức chìm ngập trong đám người.

Hạ Từ La lau nước mắt, lúc này mới nhận ra gì đó, cô bối rối hô to một tiếng “Phong...”

Không phải anh ới, không phải Tần Phong, là Phong, cô theo bản năng mà hô lên. Trước đây xem “Phong Vân”, khi nghe được Đề Nhị Mộng nhu tình dịu dàng gọi Nhiếp Phong, trong lòng cô suy nghĩ, sau này nếu gặp một chàng trai tên là Phong, cô chắc chắn sẽ nhu tình dịu dàng hô lên lần này tới lần khác.

Giờ đây, Hạ Từ La hô lên, cũng là lúc ly biệt.

Đất nước Trung Quốc rộng lớn, hơn mười triệu dân cư, Tần Phong cứ thế vượt qua muôn sông nghìn núi xuất hiện trước mặt cô, làm bạn với cô suốt mười bốn ngày. Sau đó biến mất bất vô âm tín, không để lại bất cứ phương thức liên lạc nào.

Chàng trai ưu tú kia, xuất hiện như gió lại rời khỏi như gió. Trái tim Hạ Từ La giống như bị con dao cùn cắt xén, đau nhói khôn cùng.

Về đến nhà, bà Hạ thấy đáng vẻ thất thần của cô, bà đau lòng nói: “Sau này có duyên thì sẽ gặp lại.” Cô hiểu được, một cô gái luôn luôn ngây thơ, lúc này đã hiểu rồi.

Vừa tròn mười bốn tuổi, ở phương diện tình yêu nam nữ cô còn chưa hiểu biết, quả là hơi muộn, rất nhiều cô gái mười một mười hai tuổi đã hiểu được tình yêu. Nhưng sau mùa hè đó, những việc trước kia chưa từng trải qua, Từ La đều đã trải qua tất cả, trước đó không hiểu gì giờ đã hoàn toàn hiểu rõ.

Thời kỳ trưởng thành của một người con gái thật sự rất nhanh.

Từ đau lòng khắc cốt ghi tâm đến nhớ nhung muôn thuở, có một số việc dần dần càng hiểu hơn.

Chẳng hạn như, cô thường nhớ tới khuôn mặt quá tuần tú của Tần Phong, vẻ mặt anh sinh động nhảy nhót, đáng vẻ hào quang bắn ra bốn phía, trên người anh là mùi hương trong lành sạch sẽ, mỗi lần khi anh gọi “A Từ” ánh mắt dịu dàng yêu chiều, còn có cảm giác ở trong ngực anh.

Lại như là, cô rốt cuộc hiểu được tối đó vì sao Tần Phong gọi cô ra ngắm sao, bởi vì hôm đó là ngày bảy tháng bảy âm lịch, là đêm thất tịch.

Còn như là, cô đã biết ngôn ngữ của loài hoa tử đằng, tình yêu ngây ngất, nhớ nhung sâu sắc. Chấp nhất với bạn, thời khắc ngọt ngào nhất.

Còn có... tình yêu say đắm.

Những điều này, cho dù qua bao lâu cũng không thể quên được, nhớ đến, nửa đau lòng nửa ngọt ngào, đây là tình yêu.

Lúc đầu khi hiểu ra những điều này, cô khóc lóc vô cùng đau khổ, nhưng dù có bao nhiêu nước mắt cũng không thể gọi người kia trở về, đổi về mùa hè mười bốn tuổi không thể quay lại.

Ông trời ưu đãi cô biết bao, đưa một chàng trai tốt như vậy đến bên cạnh cô, cho cô giấc mộng cho cô hy vọng, khiến một cô gái nhỏ chưa từng biết gì trở thành một thiếu nữ tơ tưởng yêu đương.

Ông trời lại ngược đãi cô cỡ nào, khi cô chưa hiểu sự đời liền quen biết một chàng trai ưu tú như vậy. Từ đó nhược thủy tam thiên, chỉ có thể chích thủ nhất biên*.

(*) *nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biên*: Từ “nhược thủy” trong *Hồng Lâu Mộng* ý chỉ bể tình biển yêu. Giả Bảo Ngọc nói với Lâm Đại Ngọc: “Mặc cho nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một bầu nước”, sau này trở thành lời thề tình yêu son sắt giữa nam và nữ. (monggiaiky.wordpress)

Anh dạy cô hiểu được thanh xuân, cô liền trao cả thanh xuân của mình cho anh.

Sau khi thi vào cao trung, gia đình cô liền dọn đi, dọn đến thành phố cách xa thị trấn nhỏ, bởi vì cô thi tốt, trong lòng ba vui mừng, dẫn cả nhà đi du lịch. Khi trở về, kỳ nghỉ hè chỉ còn vài ngày, cô vội vàng quay về thị trấn, không đợi được anh. Cũng không ai biết, cô trở về là vì chờ đợi một người, mùa hè hàng năm, cô đều về một ít ngày, cứ như vậy dường thành thói quen.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tỉ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sau đó thi vào trường cao trung tốt nhất, cô càng cố gắng học tập hơn, cuối cùng đã thi đậu vào trường đại học có anh. Khi cô học lớp chín thì anh đã là năm thứ ba đại học, cách nhau nhiều năm như vậy, cảnh còn người mất.

Rồi sau đó nữa, chính là hiện tại.

Trong lòng Từ La dù thế nào cũng rất cảm ơn anh, anh cho cô hy vọng và tương lai. Ngay cả hiện tại, danh hiệu “tài nữ đệ nhất của khoa tiếng Trung” đáng khen ngợi cũng là bởi vì anh.

Cuộc gặp gỡ tốt đẹp kia như không thật, Từ La chỉ có thể dùng văn chương để bày tỏ tình cảm và tâm sự của chính mình, thời gian qua lâu, cô liền không thể rời khỏi văn chương.

Còn nữa tác phẩm văn học nổi tiếng mà anh giới thiệu năm đó, cô đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần. Thi đậu đại học T là vì anh, viết văn cũng bởi vì anh, mặc dù những điều này anh không biết được. Mười bốn ngày ngắn ngủi, anh đem thanh xuân của một cô gái tô điểm ngọt ngào chưa xốt đơn điệu xinh đẹp.

Thình thoảng, Từ La suy nghĩ trong lòng, mùa hè năm ấy, anh không hẳn chưa từng động lòng, nếu không thì làm sao có nhiều hành động như thế. Một cô bé mười bốn tuổi, vừa mới nở rộ hơi thở thanh xuân, giống như một nụ hoa, hướng chỉ từ nhỏ cô đã là mỹ nhân. Cái này cho là tự kỷ, chỉ có thể an ủi bản thân như vậy, cô mới cảm thấy tất cả những gì mình làm trong nhiều năm qua đều đáng giá.

Tới học kỳ sau, có vài lần chủ tịch học trường vô tình nhắc tới Tần Phong, cô làm bộ như không có gì. Thế nhưng thành tích của anh trong quá khứ cô đều âm thầm ghi tạc trong lòng. Học giỏi, gia thế tốt, là kho báu của đại học T, lại là chủ lực của đội bóng rổ trường, từng là chủ tịch hội đoàn, tính tình lễ phép khiêm tốn không ngạo mạn. Có rất nhiều cô gái yêu thích là chuyện bình thường.

Học trưởng kể lại những việc này quả thực thuộc như lòng bàn tay, đáng tiếc Hạ Từ La chợt dạ nên cúi đầu, nếu không cô chắc là có thể phát hiện nụ cười như cáo trên mặt học trưởng.

Đào mất một năm sắp kết thúc, bắt đầu từ tháng năm, trong sân trường đều là bầu không khí ly biệt. Nghĩ đến mình sang năm, Từ La thình thoảng cũng sẽ âm thầm sầu não.

Nhưng cô có nhớ nhưng thế nào đi nữa, sầu não ra sao, cô cũng không dám tin, một đêm tỉnh lại, trường học đã dán đầy áp-phích của anh: Học trưởng phong vân Tần Phong... Ngày 20 quay về trường xưa làm báo cáo tốt nghiệp, hội đoàn trường đứng ra tổ chức, sinh viên khoa sinh đảm trách. Thời gian là bảy giờ tối, địa điểm là phòng báo cáo của khoa sinh.

Phản giữa có bao nhiêu danh xưng vinh quang cô đều tự động xem nhẹ, nhưng ngày 20, còn chưa tới một tuần, anh sẽ trở lại!

Bảy năm, từ mười bốn tuổi đến hai mươi mốt tuổi, suốt bảy năm trời! Cô đã từng tưởng tượng tình cảnh trùng phùng vô số lần, hiện giờ rốt cuộc đã chờ đến cơ hội này, cô lại khẩn trương bối rối không thôi.

Hiện tại anh như thế nào? Có bạn gái không, đã kết hôn chưa? Anh còn nhớ cô không? Có thể nào anh không nhận ra cô hay không? Thời gian bảy năm, cô từ lớp chín đến năm thứ ba đại học, từ một mét năm lăm cao tới một mét sáu lăm, từ một cô bé ngây thơ trưởng thành người phụ nữ có chút chín chắn...

Vài ngày ngắn ngủi, cô khẩn trương đợi chờ lại lo sợ bất an, anh chàng học trưởng còn cố ý, chỉ cần nhìn thấy cô là vô tình nhắc nhở, nhiệt liệt mời cô nhất định đến tham gia buổi báo cáo, cơ hội hiếm có. Thậm chí trước một ngày anh ta còn gọi điện cho cô, nói rằng học trưởng Tần chưa kết hôn, thích thì hãy hành động.

Kỳ thật Hạ Tử La rất sợ học trường nhìn thấy ý nghĩ của mình, hiện giờ anh ta nhiệt tình như vậy, lại khiến cô rụt rè.

Ngày này đã đến.

Nắm vé vào cửa, Hạ Tử La ở cửa khoa sinh do dự thật lâu, cuối cùng cô lấy dũng khí đi vào, bên trong người đông nghìn nghịt. Cô ở trong đám đông nhìn thấy người kia chậm rãi bước lên sân khấu, anh lễ phép cúi đầu, lời mở đầu hóm hỉnh.

Trái tim cô run rẩy, đây là anh, là anh cô đã từng quen biết bảy năm về trước.

Đường nét dung mạo vốn đã nổi bật nay lại càng sâu sắc hơn, âm thanh êm tai có thêm vài phần chững chạc của phái nam, khí chất vẫn tao nhã ung dung như trước, nhưng tia sáng thu hút cho dù thế nào cũng không che lấp được.

Diễn thuyết nửa giờ, ánh mắt cô không dám chớp, chỉ mong giờ khắc này trở thành vĩnh hằng. Trong thời gian đó cũng có rất nhiều sự tương tác khác, các học đệ học muội tràn đầy sùng bái trong mắt.

Ai có thể nghĩ rằng, giờ phút này anh sáng chói rực rỡ trên sân khấu, vào mùa hè năm đó anh đã từng cùng cô sớm chiều ở chung mười bốn ngày, suốt mười bốn ngày.

Sau khi kết thúc báo cáo, rất nhiều bạn học quần quýt anh hỏi này hỏi nọ, một mình cô lặng lẽ rời khỏi.

Cuộc gặp lại trong tường tượng của cô không phải nơi này, không phải nhiều người như vậy, nên chỉ có hai người bọn họ, có giàn hoa tử đằng.

Nhưng may là, tối hôm sau còn có buổi phỏng vấn độc quyền về anh.

Mấy ngày này trôi qua tựa như ảo mộng đối với Tử La, cô không nghe vào một tiết học nào. Buổi tối lại trốn lớp chuyên ngành, sớm giành vị trí đăng sau, đi tham dự phỏng vấn của anh.

Trước đó người chủ trì còn nghiêm chỉnh, những câu hỏi đều về chuyện học tập, kinh nghiệm ở đại học, những việc từng trải khi xuất ngoại. Càng về sau câu hỏi càng tư nhân hoá.

Người chủ trì hỏi: “Hiện tại học trường có bạn gái không? Đã kết hôn chưa?”

Anh cười nhạt: “Không có, chuyện này phải xem duyên phận.”

“Vậy học trường nghĩ rằng cái gì là duyên phận?”

“Duyên phận... khó nói lắm, nhưng nó sẽ dẫn dắt bạn gặp được người bạn nên gặp!”

Nước mắt Tử La lập tức tuôn trào, nhớ tới câu nói của anh từ nhiều năm trước —— À không, hiện tại anh đã đứng trước mặt em rồi.

Cái này, coi như là duyên phận sao?

Sau đó người chủ trì lại hỏi: “Nam sinh đều thích xem tiểu thuyết võ hiệp, trước đây học trường thích xem gì? Có ấn tượng sâu sắc nhất với nhân vật nào?”

Khán giả phía dưới xôn xao vì câu hỏi lan man này, chính người chủ trì cũng lúng túng.

Nhưng anh trả lời rất nghiêm túc: “Hồi còn trẻ tôi cũng từng đọc qua một ít, Kim Dung, Cổ Long, Lương Vũ Sinh. Nhưng tôi càng thích đọc những tác phẩm văn học hơn. Nói đến nhân vật để lại ấn tượng sâu sắc ư? Thì là A Tử đi!”

“A Tử? Cô gái trong Thiên Long Bát Bộ? Rất nhiều người không thích cô ta đâu!” Người chủ trì quả nhiên càng hỏi càng không tiêu chuẩn.

Anh như rơi vào hồi ức xa xăm nào đó, tuy rằng chỉ trong phút chốc.

“Không phải, bởi vì tên của cô ấy, tôi cảm thấy tên này nghe hay.”

A Tử, A Tử... Bên tai Hạ Tử La vang lên tiếng gọi dịu dàng của anh từ nhiều năm trước, nước mắt như chuỗi ngọc rơi xuống, làm thế nào cũng không ngừng được.

Khi người chủ trì hỏi về từng mối tình đã qua của anh, sự nhiệt tình của khán giả tăng vọt. Xem ra mỗi người đều có tiềm chất buồn chuyện.

“Trong tất cả những người đã từng kết giao hoặc là từng theo đuổi anh, người nào để lại cho anh ấn tượng sâu sắc nhất? Hoặc là mối tình nào?”

Lần này, anh không trả lời ngay, suy nghĩ một hồi lâu anh mới nhẹ nhàng nói: “Đối tượng kết giao rất ít, đã không còn nhớ từ lâu. Nhưng để lại ấn tượng sâu sắc thì có một...”

“Thế nào? Là yêu đơn phương không theo đuổi sao?”

Khán giả phía dưới bắt đầu hét lên, học trường cũng yêu đơn phương? Là ai thế?

Anh cười sáng sủa thoải mái: “Sức tưởng tượng của các bạn thật phong phú, người ta là một cô bé, đó là tình cờ gặp nhau, nhiều năm như vậy chưa từng gặp lại.”

.....

Tiếp theo nói gì nữa, Từ La rốt cuộc không nghe vào. Hoá ra nhiều năm như vậy, anh cũng nhớ cô. Chỉ thế này là đủ rồi, đã đủ rồi, không chịu nổi ánh mắt quái dị của bạn học bên cạnh, cô đi ra ngoài trước.

Nghe người ta nói, xem người mình thích không phải là một ảo ảnh, xem thử khi gặp lại lần nữa, cảm giác như trước kia, vậy đó là tình yêu; nếu tan thành mây khói, vậy thì không phải.

Nhưng lần gặp mặt này, cô không những không giảm bớt chút nào, nhớ nhưng lại càng sâu nặng hơn.

Ở trong sân trường do dự thật lâu, không dám gọi điện thoại qua, sau khi về QQ hay MSN gì đó cũng không dám thêm vào, nên nói gì đây?

Đúng vậy, cách xa nhiều năm như vậy, cô phải nói gì đây?

Ngày hôm sau thức dậy, cô chợt nhớ tới trong trường có một cái đình, trên đó quần đầy hoa tử đằng, một nỗi xung động lập tức dâng lên. Rửa mặt xong, thu dọn gọn gàng, cô vội vàng chạy qua.

Vào đầu hè, hoa tử đằng nở một ít, so với giàn hoa nở rộ phủ kín nửa sân năm đó thì thua kém hơn nhiều, nhưng cũng thanh nhã đáng yêu.

Lúc này nhất định không thể bỏ lỡ nữa. Cô ở trong đình đi tới đi lui, không ngừng nhắc nhở bản thân, không được bỏ lỡ nữa, nếu anh không tới, cô sẽ gọi điện thoại, đây là ý nghĩ cuối cùng của Từ La, anh từ Mỹ trở về, chắc là không ở lại lâu.

Lúc này bỏ qua nữa, về sau có lẽ thật sự mãi mãi không gặp được nhau.

Cô khăn trương đi lại trong đình, hồng giảm bớt cảm xúc lẫn lộn trong lòng.

A Từ... Một tiếng gọi trầm thấp truyền vào lỗ tai, cơ thể bỗng dung cứng đờ, sợ mình nghe lầm, cô lập tức xoay người lại.

Người kia bước chậm qua đây, phía sau là ánh nắng rực lửa, giống như hoàng hôn nhiều năm về trước.

Nước mắt Hạ Từ La đột nhiên như ánh bình minh, cuộn cuộn tuôn trào.

A Từ, A Từ... Tiếng gọi của anh càng ngày càng rõ ràng.

Lúc này, Hạ Từ La không né tránh nữa, cô nhào vào trong lòng anh, chuyện này đã nằm trong suy nghĩ cô suốt bảy năm trời.

“Phong...” Tiếng hô mang theo nước mắt.

Cái ôm của anh tựa như mùa hè năm đó, ngay cả hương vị cũng không thay đổi. Khi cô nhào qua đây, đầu đụng mạnh vào cằm anh, anh cũng chẳng kêu la gì.

Hai cánh tay anh ôm chặt lấy cô, “A Từ của anh rốt cuộc đã trưởng thành rồi.”

Nhiều năm như vậy, anh đi qua bảy lục địa, nhưng không gặp được cô gái nào giống như em. Khiến anh động lòng, khiến anh bận tâm không thôi, anh yêu em, cho nên anh đã trở về.

Khoảnh khắc anh đi em đã trưởng thành, Từ La nói thầm trong lòng, nhưng niềm vui sướng khi gặp lại quá lớn, cô chỉ có thể trốn trong lòng anh thấp giọng nước mắt, nói không ra lời.

“A Từ, đừng khóc, anh ở đây, anh ở đây...”

Lúc này, cho dù thế nào, cũng sẽ không bỏ lỡ lần nữa. **-Hết-**

Bạn đang đọc truyện *Hoa Từ Đằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.